

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Blanky Trávníkové ve věci

žalobce: **Miroslav K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený opatrovníkem městem Ivanovice na Hané
právně zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Greplem
sídlem Horní náměstí 365/7, 772 00 Olomouc

proti

žalované: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČO 618 60 069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 42 022 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. dubna 2019, č. j. 41 C 54/2018-86,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se** ve výroku II. o nákladech řízení **potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně řízení zastavil (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 21 962,03 Kč k rukám právního zástupce žalované JUDr. Ervína Perthena, MBA, advokáta do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (výrok II.).
2. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce se žalobou doručenou soudu dne 23. 3. 2018 domáhal po žalované zaplacení částky 42 022 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 6. 3. 2018 do zaplacení s tím, že proti žalobci byla k návrhu žalované vedena soudním exekutorem Mgr. Martinem Tunklem exekuce pod sp. zn. 094 EX 11375/06, která byla nařízena usnesením Okresního soudu v Prostějově ze dne 23. 10. 2006, č. j. 15 Nc 6257/2006-8 a zastavena usnesením soudního exekutora ze dne 21. 10. 2016, č. j. 094 EX 11375/06, které nabylo ve výroku I. právní moci 9. 11. 2016, přičemž důvodem zastavení byl nezpůsobilý exekuční titul - rozhodčí nález

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

rozhodce JUDr. Josefa K. ze dne 10. 8. 2006, č. j. Ku-83-30/2006-12, který byl zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2015, č. j. 5 Cm 40/2014-52. Z usnesení soudního exekutora o zastavení exekuce pak plyne, že žalované bylo z exekučně vymoženého plnění soudním exekutorem vyplaceno celkem 42 022 Kč. Žalobce má za to, že exekuce na jeho majetek byla nařízena a vedena neoprávněně a do částky 42 022 Kč se žalovaná neoprávněně obohatila na úkor žalobce ve smyslu § 2991 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále i jen „o. z.“). Žalobce namítl rovněž neplatnost smlouvy o revolvingové půjčce č. 81631/03066 uzavřené mezi žalobcem a žalovanou dne 30. 3. 2005, když žalobce ji uzavřel v duševní poruše, která vylučovala jeho způsobilost právně jednat, jak plyne i z již citovaného rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2015, když tento závěr se opírá o ústavní revizní posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ze dne 1. 4. 2010. Uvedené plnění žalovaná nevrátila žalobci ani na předžalobní výzvu ze dne 22. 2. 2018.

3. Soud I. stupně dále uvedl, že podáním ze dne 27. 3. 2019 doručeným soudu dne 28. 3. 2019 vzal žalobce žalobu zpět s tím, že po prostudování připojeného spisu soudního exekutora Mgr. Tunkla (sp. zn. 094 EX 11375/06) má za to, že spis neobsahuje podklady, které by potvrdzovaly, že by soudní exekutor vymohl částku 42 022 Kč z majetku žalobce, jak exekutor tvrdil v usnesení o zastavení exekuce ze dne 21. 10. 2016, č. j. 094 EX 11375/06. Soud I. stupně proto za souhlasu žalované a podle § 96 odst. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), které zároveň citoval, řízení zastavil.
4. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil odkazem na § 146 odst. 2 větu první o. s. ř., když to byl žalobce, kdo zpětvzetím žaloby zavinil, že řízení muselo být zastaveno. Soud I. stupně se ztotožnil se stanoviskem žalované, že není žádného důvodu klást k její tíži, pokud žalobce, zastoupen opatrovníkem, jakož i zástupcem z řad advokátů, přistoupil k podání žaloby, aniž se seznámil s obsahem předmětného exekučního spisu, resp. aniž se dostatečně seznámil se skutkovým stavem věci, na jehož podkladě byla žaloba koncipována. Stejně tak nelze klást žalované skrze upření nároku na přiznání náhrady nákladů řízení k tíži závěry předmětného usnesení o zastavení exekuce. Soud I. stupně poukázal na postoj žalované k žalobou uplatněnému nároku, kdy žalovaná již ve vyjádření ze dne 28. 3. 2017, kterým reagovala na předžalobní výzvu ze dne 22. 3. 2017, jednoznačně uvedla, že nárok žalobce neuznává. Splnění podmínek pro výjimečný postup podle § 150 o. s. ř. soud I. stupně v projednávaném případě neshledal.
5. Žalované tak soud I. stupně přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 21 962,03 Kč, které sestávají z nákladů právního zastoupení, a to odměny advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), § 7 bodu 5., § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a odst. 3, za 4 úkony po 2 820 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ve věci samé ze dne 18. 6. 2018 včetně odporu ze dne 8. 6. 2018, účast na jednání před soudem 23. 10. 2018, podání ze dne 12. 12. 2018) a za dva úkony po 1 410 Kč (podání ze dne 26. 11. 2018 a ze dne 1. 4. 2019 s ohledem k jejich věcnému obsahu), 6 náhrad hotových výdajů v paušální výši po 300 Kč, náhrady cestovních výdajů v souvislosti s cestou k jednání dne 23. 10. 2018 a z tohoto jednání na trase Hradec Králové – Praha a zpět, celkem 240 km, osobním vozidlem advokáta (průměrná spotřeba 6,7 litru benzínu Natural 95 na 100 km; sazba základní náhrady 4 Kč/km; vyhlášková cena pohonné hmoty 30,50 Kč/litr) ve výši 1 450,44 Kč, náhrady za ztrátu času na cestě k uvedenému jednání a z tohoto jednání na shora uvedené trase celkem ve výši 800 Kč (uvažováno 8 půlhodin po 100 Kč) dle § 14 AT a náhrady za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, kterou je advokát žalobkyně povinen odvést z přiznané odměny a náhrad (3 811,59 Kč). O místu k plnění rozhodl podle § 149 odst. 1 o. s. ř. a o lhůtě k plnění rozhodl podle § 160 odst. 1 a § 167 odst. 2 o. s. ř.

6. Proti výroku II. usnesení podal žalobce včasné a přípustné odvolání, v kterém uvedl, že se neztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že to byl žalobce, kdo zavinil zastavení řízení zpětvezetím žaloby. Žalobce opět poukázal na to, že při podání žaloby vycházel z tvrzení soudního exekutora v jeho usnesení o zastavení exekuce, které je veřejnou listinou. Žalobce tedy zcela legitimně presumoval její správnost, a to i s ohledem na další podklady poskytnuté soudním exekutorem (vč. telefonických a e-mailových sdělení). Když na základě těchto informací vyzval žalobce opakovaně žalovanou k vydání bezdůvodného obohacení, jedinou její reakcí bylo velmi stručné, neurčité sdělení o neuznání nároku. Na předžalobní výzvu poté žalovaná nereagovala vůbec. Pokud by však již v tomto okamžiku žalovaná sdělila žalobci, že předmětné plnění bylo platbou za postoupení pohledávky, příp. informaci o mechanismu vymáhání plnění v této exekuci, tedy že plnění bylo nestandardně vymáháno přímo na účet žalované (a jednalo se tedy o její účet uvedený na exekučních příkazech), žalobce by k podání žaloby nepřistoupil.
7. Pokud soud I. stupně uvedl, že žalobce se dostatečně neseznámil se skutkovým stavem věci, pak žalobce poukázal na to, že opatrovník (v té době Město Prostějov) byl panu Miroslavu K. poprvé ustanoven dne 10. 3. 2009, tedy až 2 roky po provedení předmětné platby za postoupení pohledávky (ze dne 8. 3. 2007) a 2 a půl roku po nařízení samotné exekuce. Vzhledem k psychickému onemocnění pana K. trvajícím již od roku 2004 je však zřejmé, že opatrovník mohl jen stěží zpětně ověřit, zda pan Miroslav K. v rozhodné době uhradil či neuhradil předmětnou částku dobrovolně, jakým způsobem tak případně učinil či zda byla vymožena v exekuci. Žalobci tedy nezbylo, než spoléhat na informace a listiny vydané soudním exekutorem a jeho úřadem a podat žalobu. Opatrovník takto učinil ve snaze hájit oprávněné zájmy p. Miroslava K. Žalobce rovněž prostudoval předmětný exekuční spis, avšak ani z tohoto spisu žádným způsobem nevyplývá, že by žalovaná částka byla platbou za postoupení pohledávky – naopak na několika místech spisu je s touto částkou opět operováno jako s vymoženým plněním (např. sdělením ze dne 1. 7. 2013 soudní exekutor vyčísluje vymožené plnění pro účely České správy sociálního zabezpečení shodně jako v usnesení o zastavení exekuce).
8. Žalobce pouze na okraj podotkl, že je s podivem, že ani žalovaná, ani nová oprávněná (společnost REAL ESTATE AGENCY 001, s. r. o.) soudnímu exekutorovi v průběhu exekuce ani po jejím skončení nesdělily, že značná část jím uváděného vymoženého plnění je pouze platbou za postoupení pohledávky. Žalovaná dokonce s tímto vědomím aktivně zaslala soudnímu exekutorovi odměnu vypočtenou mj. z uvedené platby, jak vyplývá z výpisu z účtu předloženého žalovanou při prvním jednání ve věci a rovněž ze sdělení žalované při tomto jednání. Uvedení svědčí o poměrně nestandardním postupu žalované v předmětné exekuci.
9. Žalobce nakonec uvedl, že má za to, že aplikace § 150 o. s. ř. je v tomto případě na místě a navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení v jeho výroku II. změnil tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a rozhodl o nákladech odvolacího řízení, případně aby napadený výrok II. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
10. Žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila tak, že již od počátku popírala, že by měl žalobce jakýkoliv nárok, a to se v řízení i prokázalo, když proto je žaloba brána zpět. Procesně zcela úspěšná byla tedy žalovaná, která nezavinila zpětvezetí žaloby. K tvrzení žalobce, že vycházel z usnesení exekutora, žalovaná uvedla, že pohledávku postoupila v roce 2007 na třetí osobu a nebyla oprávněnou v exekuci; na odůvodnění usnesení exekutora neměla žalovaná žádný vliv a nijak o něm nevěděla. Žalovaná vynaložila nemalé prostředky na to, aby se bránila zjevně neexistujícímu nároku, který by navíc i tak byl promlčen. Musela hradit náklady na advokáta, proběhlo i jednání soudu. Žalovaná přitom neměla možnost vybrat si, zda žaloba bude podána či nikoliv, to mohl žalobce a ten ji podal přesto, že nárok byl zcela jasně žalovanou odmítnut. Pokud se žalobce rozhodl ji podat a tvrdil, že zaplatil určitou částku exekutorovi, měl si nejprve ověřit na svém účtu, zda tomu tak skutečně bylo. Musel by totiž dospět k tomu, že nikoliv

a žádnou žalobu by nepodával. Tvrzení o tom, že opatrovník byl ustanoven „až“ v roce 2009 nezbavuje opatrovníka povinnosti jednat s náležitou péčí a před podáním žaloby si měl ověřit, zda vůbec jeho opatrovanec takovou částku měl a jak „o ni přišel“. Pokud tak neučinil, tak nelze toto jeho jednání přičítat k tíži žalované. Argumentuje-li žalobce předžalobními upomínkami, žalobce posílal dvě předžalobní upomínky, každou na zcela jinou částku a celkově jeho jednání působilo na žalovanou zmatečně (ostatně i u jednání pak byla ještě jiná částka). Není rozhodující, že žalobce je omezen ve svéprávnosti. O podání žaloby rozhodl jeho opatrovník, který si navíc najal advokáta, aby žalobu podal. Aplikace § 150 o. s. ř. přichází v úvahu pouze ve zcela výjimečných případech, což tento dle žalované rozhodně není. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil a přiznal žalované náklady odvolacího řízení.

11. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v mezích jím vytýčených (§ 206 odst. 3 o. s. ř.) napadené usnesení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 6 o. s. ř.), a aniž ve věci nařizoval jednání /§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř./, dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
12. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
13. Podle § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
14. Otázku náhrad nákladů řízení upravuje občanský soudní řád v § 142 a násl. Podle § 150 o. s. ř. soud může výjimečně, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, výjimečně náhradu nákladů zcela nebo z části nepřiznat. V procesním právu je nutno každou výjimku z obecného pravidla (zde výjimku z pravidla obsaženého v § 142 odst. 2 větě první o. s. ř., formulovanou v § 150 o. s. ř.) vykládat restriktivně. Závěr soudu o tom, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z pečlivého posouzení všech rozhodných hledisek. Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží v první řadě k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení; je třeba přitom vzít na zřetel nejen poměry toho, kdo by měl hradit náklady řízení, ale je nutno také uvážit, jak by se takové rozhodnutí dotklo zejména majetkových poměrů oprávněného účastníka (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2389/2013 nebo ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2438/2013).
15. Z obsahu spisu se podává, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 4. 9. 2015, č. j. 0 P 46/2014-391, který nabyl právní moci dne 19. 10. 2015, omezen ve svéprávnosti tak, že není vůbec způsobilý nakládat se svým majetkem, být účastníkem žádných závazkových vztahů, uzavřít manželství, apod. Opatrovníkem mu bylo dne 12. 10. 2017 ustanoveno město Ivanovice na Hané, které dne 19. 3. 2018 udělilo za žalobce generální plnou moc advokátovi Mgr. Tomášovi Greplovi. Takto zastoupený žalobce podal dne 23. 3. 2018 žalobu proti žalované o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 42 022 Kč s příslušenstvím z důvodu neoprávněně vedené exekuce soudním exekutorem Mgr. Martinem Trunklem pod sp. zn. 094 EX 11375/06, v jejímž průběhu mělo být žalované vyplaceno vymožené plnění ve výši 42 022 Kč, které žalovaná odmítá žalobci vydat. Žalobce zaplatil k výzvě soudu I. stupně soudní poplatek za žalobu, o osvobození od soudních poplatků nepožádal. Žalovaná reagovala na podanou žalobu dne 22. 6. 2018 tak, že popsala průběh vymáhání své pohledávky za žalobcem, kterou v průběhu exekučního řízení dne 19. 2. 2007 postoupila na společnost REAL ESTATE AGENCY 001, s. r. o., přičemž úplata za postoupení byla zčásti připsána na účet žalované

a zčásti na účet soudního exekutora. Žalovaná též vznesla námitku promlčení a uvedla, že pokud je jí známo, žalobce částku 42 022 Kč v rámci exekuce ani neuhradil, neboť po podání návrhu na nařízení exekuce zaplatil přímo na účet žalované pouze částku 4 060 Kč. V dalším podání žalobce uvedl, že vychází z usnesení soudního exekutora o zastavení exekuce ze dne 21. 10. 2016, kde je zcela jasně uvedeno, že oprávněnému byla vyplacena částka ve výši 42 022 Kč. Tuto informaci potvrdil žalobci soudní exekutor i telefonicky a e-mailem. Při jednání soudu I. stupně dne 23. 10. 2018 bylo provedeno dokazování a žalovaná popisovala průběh exekučního řízení do doby, než došlo k postoupení její pohledávky za žalobcem. Soud I. stupně poté vyzval žalobce, aby tvrdil a prokázal, že částka 42 022 Kč byla vyplacena v průběhu exekuce žalované a kdo a kdy hradil jaké platby. K výzvě soudu I. stupně sdělil dne 4. 12. 2018 soudní exekutor Mgr. Martin Trunkl, že zasílá přehled příchozích plateb, který byly žalovanou (tehdejší oprávněnou) soudnímu exekutorovi nahlášeny. Veškeré příchozí platby byly připsány na účet žalované (tehdejší oprávněné), soudní exekutor nezná, odkud byly platby na její účet připsány. Platba 45 728 Kč (32 154 Kč + 13 574 Kč) byla žalovanou nahlášena soudnímu exekutorovi jako platba povinného zaplacená přímo oprávněné (žalované). Soudní exekutor neměl možnost rozpoznat, že se jedná o platbu za postoupení pohledávky. Smlouva o postoupení pohledávky, z které by bylo možné platbu identifikovat, není založena ve spisu soudního exekutora. Oprávněná (žalovaná) z částky 45 728 Kč zaslala soudnímu exekutorovi na náklady exekuce částku 13 574 Kč, kterou exekutor vrátil povinnému (žalobci) dne 2. 3. 2018 na účet opatrovníka. Dne 9. 1. 2019 žalobce navrhl, aby byl k důkazu proveden spis soudního exekutora. V březnu 2019 byl spis soudního exekutora zaslán Okresnímu soudu v Olomouci za účelem nahlédnutí zástupcem žalobce. Podáním ze dne 27. 3. 2019 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět s odůvodněním, že po prostudování spisu soudního exekutora zjistil, že spis neobsahuje podklady, které by potvrdzovaly, že by soudní exekutor vymohl částku 42 022 Kč z majetku žalobce, jak exekutor tvrdil v usnesení o zastavení exekuce ze dne 21. 10. 2016.

16. Z obsahu spisu se dále podává, že usnesením soudního exekutora Mgr. Martina Trunkla ze dne 21. 10. 2016, sp. zn. 094 EX 11375/06 byla ve věci oprávněné REAL ESTATE AGENCY 001, s. r. o. proti povinnému Miroslavu K., zastoupenému opatrovníkem Statutárním městem Prostějov a advokátem Mgr. Tomášem Greplem, zastavena exekuce z důvodu zrušení exekučního titulu. Výrok o zastavení exekuce nabyl právní moci dne 9. 11. 2016. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že soudní exekutor v rámci exekuce vymohl celkem 55 596 Kč, z toho částka 42 022 Kč byla vyplacena oprávněnému. Dne 9. 3. 2017 zaslal soudní exekutor právnímu zástupci žalobce tabulku s platbami přijatými v průběhu exekuce od 26. 9. 2006 do 30. 1. 2008 s tím, že u druhu platby jsou uvedeny následující údaje: „K. MIROSLAV“, „VKLAD HOTOVOSTI“ a „PROFIREAL A. S.“. Dopisem ze dne 7. 2. 2017 reagovala společnost REAL ESTATE AGENCY 001, s. r. o. na výzvu právního zástupce žalobce k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 42 022 Kč s tím, že nedohledala žádné plnění od soudního exekutora, je pravděpodobné, že plnění bylo zasláno původnímu věřiteli. Právní zástupce žalobce vyzval žalovanou dopisem ze dne 22. 3. 2017 k vrácení částky 40 549 Kč žalobci. Žalovaná na výzvu reagovala dne 28. 3. 2017 tak, že ne všechny platby byly zaslány exekutorem a na částečné plnění má nárok z titulu smlouvy, proto je vracet nebude. Dopisem ze dne 22. 2. 2018 vyzval právní zástupce žalobce žalovanou k vrácení částky 55 596 Kč žalobci.
17. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce (resp. jeho právní zástupce) mohl pouhým nahlédnutím do spisu sp. zn. 094 EX 11375/06 soudního exekutora Mgr. Martina Trunkla zjistit, že spis neobsahuje podklady, které by potvrdzovaly, že soudní exekutor vymohl částku 42 022 Kč z majetku žalobce, jak (nesprávně) soudní exekutor uvedl v usnesení o zastavení exekuce. Po prostudování spisu soudního exekutora právním zástupcem žalobce totiž ihned následovalo zpětvzetí žaloby v celém rozsahu právě z tohoto důvodu, tzn., že si byl právní zástupce žalobce vědom toho, že žalobce nemůže být v soudním řízení úspěšný pro neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního. Právní zástupce žalobce Mgr. Tomáš Grepl zastupoval žalobce

(povinného) již v předmětném exekučním řízení, mohl tak bez dalšího do spisu soudního exekutora nahlížet a dotázat se exekutora na jeho závěr v usnesení o zastavení exekuce ze dne 21. 10. 2016 o tom, že v rámci exekuce vymohl celkem 55 596 Kč. Již z e-mailu ze dne 9. 3. 2017, kterým soudní exekutor reagoval na telefonát právního zástupce žalobce ohledně přehledu plateb, které měly být v průběhu exekuce uhrazeny, je na první pohled zjevná nesrovnalost mezi údajem soudního exekutora v usnesení o zastavení exekuce, totiž o vymožení částky 55 596 Kč, a mezi přehledem plateb, z kterých vyplývá, že měla být uhrazena pouze částka 41 299 Kč. K zaplacení (jiné) částky 40 549 Kč pak vyzval právní zástupce žalobce dne 22. 3. 2017 společnost REAL ESTATE AGENCY 001, s. r. o., tehdejší oprávněnou v exekučním řízení. Zástupce žalobce se nezabýval ani ne zcela srozumitelnými údaji o platbách, které mu poskytl soudní exekutor e-mailem ze dne 9. 3. 2017, když z nich nevyplývá, kdo skutečně zaplatil vyjmenované částky nebo zda byly vymoženy v průběhu exekuce soudním exekutorem z majetku žalobce. Bylo povinností právního zástupce žalobce (advokáta) postupovat svědomitě tak, aby měl před podáním žaloby postaveno najisto, jaká částka byla skutečně vyplacena žalované soudním exekutorem z vymoženého plnění od žalobce. Právní zástupce žalobce na tuto svou povinnost zcela rezignoval a bez potřebných důkazů přistoupil k podání žaloby. Neobstojí ani námitka žalobce, že žalovaná reagovala na výzvu k vydání bezdůvodného obohacení před podáním žaloby jen velmi stručně a neurčitě. Z celkem tří předžalobních výzev vyplývá, že ani sám žalobce neměl ujasněno, v jakém rozsahu se žalovaná měla na jeho úkor bezdůvodně obohatit, když ve výzvě ze dne 7. 2. 2017 požadoval zaplatit 42 022 Kč, ve výzvě ze dne 22. 3. 2017 požadoval zaplatit 40 549 Kč a ve výzvě ze dne 22. 2. 2018 požadoval zaplatit 55 596 Kč. Za takové situace lze konstatovat, že podání žaloby bylo předčasné.

18. Je proto správný závěr soudu I. stupně o tom, že žalobce zpětvzetím žaloby procesně zavinil zastavení řízení (§ 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), a proto je povinen hradit jeho náklady. K tomu odvolací soud dodává, že žaloba nebyla vzata zpět pro chování žalované a ani by zřejmě nebyla důvodná (§ 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.), a to i přes neplatnost smlouvy o revolvingové půjčce ze dne 30. 3. 2005, neboť žalovaná poskytla žalobci půjčku až do výše 40 032 Kč, kterou žalobce zřejmě nevrátil, což vyplývá z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2015, č. j. 5 Cm 40/2014-52.
19. Pro výjimečné použití moderačního práva (§ 150 o. s. ř.) nejsou v této věci dány důvody hodné zvláštního zřetele a ani žalobce je v podstatě netvrdí, pokud poukazuje zejména na „presumpci správnosti rozhodnutí soudního exekutora“ o zastavení exekuce. I u veřejných listin, které mají charakter osvědčení nebo potvrzení, je třeba hodnotit nejen jejich pravost (tj. zda pocházejí od vystavitele), ale i pravdivost jejich obsahu (tzv. správnost listiny). Je tedy připuštěn důkaz o tom, že obsah takové listiny neodpovídá skutečnosti (k tomu srov. *Drápal, L., Bureš, J. a kol.* Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 928.). Pravdivost obsahu usnesení soudního exekutora o zastavení exekuce zpochybnila žalovaná již ve svém e-mailu ze dne 28. 3. 2017 vyjádřením, že „ne všechny platby, které uvádíte, byly zaslány exekutorem“. Žalobce proto měl předpokládat, že důkazní břemeno o správnosti odůvodnění rozhodnutí soudního exekutora tížící ve smyslu § 134 o. s. ř. žalovanou, přejde v důsledku prokázání opaku na žalobce.
20. Žalobce ani netvrdí, že jeho majetkové poměry mu neumožňují náklady řízení zaplatit, o osvobození od soudních poplatků nežádal, v řízení je zastoupen advokátem na základě plné moci. Žalovaná je obchodní společností a nikoliv orgánem veřejné moci či veřejnoprávní korporací, má proto právo nechat se v řízení před soudem zastoupit advokátem, a žalobce (resp. jeho právní zástupce) si této okolnosti měl být vědom.
21. Ze všech těchto důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a výrokem I. usnesení soudu I. stupně v napadeném výroku II. o náhradě nákladů řízení jako věcně správné potvrdil.

22. Výrok ad I. nebyl dotčen odvoláním žádného z účastníků. Zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).
23. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř.). V odvolacím řízení by úspěšné žalované příslušela náhrada nákladů řízení odpovídající nákladům právního zastoupení za 1 úkon právní služby, a to písemné vyjádření k odvolání žalobce ze dne 31. 5. 2019. Odvolací soud však dospěl k závěru, že se nejedná o účelně vynaložený úkon právní služby, když uvedené vyjádření neobsahuje žádná nová tvrzení a obsahově se nijak neodlišuje od sdělení ze dne 1. 4. 2019, za které již byla žalované přiznána náhrada soudem I. stupně. Z těchto důvodů rozhodl odvolací soud výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů odvolacího řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./

Praha 15. července 2019

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu